

Hoofdstuk 1

Insteken, omslaan, doorhalen, af laten glijden. Corien Maas luisterde naar het ritmische tikken van haar breinaalden. Twee poezen als knoedels naast haar op de bank. Ze breide puur om het breien. Het was begonnen als sjaal, maar dat stadium was ze nu ver voorbij. Het breiwerk, in alle kleuren van de regenboog, was inmiddels meterslang. Terwijl de lap alsmaar groeide, overdacht ze haar leven. De afgelopen jaren had ze veel geïncasiseerd en geslikt, tot de emmer op een moment was overgelopen. Die bewuste dag was vandaag precies zes maanden geleden.

De middag op haar werk bij de lokale krant was voorbijgekropen. Na de zoveelste ruzie met Falco en een slapeloze nacht zat ze te tolleren achter haar computer. Haar hoofd voelde te zwaar om overeind te houden. Ze wilde naar huis, maar zag er tegelijk tegenop. Weer een avond op eieren lopen. Ze sleepte zichzelf naar de koffiemachine voor nog een dosis cafeïne.

Een halfuur later hield ze het niet meer. Ze moest echt even op bed liggen. Ze pakte haar jas uit de garderobe en sjokte het gebouw uit.

Haar collega, Hans, ging toevallig ook net naar huis en liep een stukje met haar op naar zijn auto. Ze zei hem gedag en ging op weg naar de bushalte, toen Falco ineens naast haar opdoemde. Ze schrok van de verwilderde blik in zijn ogen.

‘Hè, wat doe jij hier?’

‘Wie was dat?’ vroeg hij zonder antwoord te geven op haar vraag.

Ze bleef staan en staaarde hem aan om zijn gemoedstoestand te peilen. Er was iets goed fout. Zijn ogen schoten schichtig heen en weer en hij wiebelde nerveus op zijn benen.

‘Gewoon een collega... hoezo? Waarom vraag je dat?’

‘Zag er nogal intiem uit, hoe jullie daar liepen. Dat is alles wat ik wil zeggen.’

‘Doe niet zo belachelijk, Falco!’ riep ze uit. Ze schoot bijna in de lach, zo bespottelijk was de suggestie dat zij iets met die slome Hans zou hebben. ‘Hans en ik kwamen toevallig tegelijk naar buiten.’

Falco produceerde een duivels lachje.

‘Jij denkt zeker dat je met een sukkel te maken hebt. Nou, dan kom je bedrogen uit, schatje. Hier zijn we, stap in!’

Nu pas zag ze dat hij met de auto was. Hij ontgrendelde de deuren. Op haar hoede, maar opgelucht dat ze niet met hem in deze bui in een volle bus hoefde te stappen, nam ze naast hem plaats.

Hij sloeg het portier dicht en met een ruk klikte hij de autogordel vast. Agressief optrekkend en afremmend, manoeuvreerde hij de auto door de stad.

Corien keek strak voor zich uit en hield haar mond. Een muur van spanning maakte iedere vorm van contact tussen hen onmogelijk. Angst gierde door haar lichaam. Elk woord zou nu olie op het vuur zijn. Seconden tikten in slow-motion voorbij. Ze hadden nog een lange avond voor de boeg.

Eindelijk draaide Falco hun straat in. Hij parkeerde de auto aan de overkant. Nadat ze waren uitgestapt, liet hij haar voor gaan om de voordeur open te doen, een harde hand op haar rug die haar vooruit duwde. Meteen toen ze binnen stonden, trok hij van leer: ‘Ik heb er schoon genoeg van, weet je dat!’

Met quasi kalme bewegingen trok ze haar jas uit. ‘Ik snap niet waar je het over hebt. Wat bedoel je?’

‘Wat bedoel je?’ aapte hij haar met een zeurderig stemmetje na. ‘Je weet best wat ik bedoel. Dat sletterige gedoe van jou op het werk! Dát bedoel ik!’

Ze liep door naar de woonkamer en hing haar tas aan de rugleuning van een eetstoel.

‘Er is echt even iets mis in jouw bovenkamer, Falco,’ floepte ze er in een vlaag van woede uit.

‘Nee, er is iets mis met jouw benedenkamer!’ brieste hij. ‘Die wil overuren maken. Altijd maar die verhalen over die snelle

jongens daar bij de krant. Ga je ze allemaal afwerken, of hou je het bij één?’

Een moment lang keek ze hem aan.

‘Nou, ik denk dat ik jou maar even alleen laat, want dit gaat zo niet...’ Ze beende naar de slaapkamer en trok met een klap de deur achter zich dicht. Ze plofte op haar buik op bed neer en begroef haar gezicht in haar kussen.

Ze dacht terug aan die dag negen jaar geleden. Ze hadden elkaar op een feestje van een gezamenlijke kennis ontmoet. Een mooie man, lang en donker, zijn glimlach en een blik om onder te bezwijken.

Hij was een charmeur, dat was overduidelijk, maar was daar iets mis mee? Hij gaf complimentjes, bracht bloemen voor haar mee, maakte dat ze zich vrouw voelde. Op en top vrouw. Nooit had ze gedacht de interesse ...